

Дамян Дамянов

КЪСНО

Защо си тук сега, едва сега?
Защо чак днес със погледа си, с тоя,
със който някога пропъди ме така,
че аз с години бягах, цял – тъга,
се сещам да ми кажеш: „Аз съм твоя!“
Защо чак днес, кажи, защо чак днес
се сещаш пак за любовта ми стара?
Тя бе до теб, но ти с нехаен жест
вместо в сърцето си да я поканиш – „влез!“,
вратата и затръшна с толкоз ярост.
Тогаз бе лято... С думи и снага
и аз бях ленет. Ти бе също лятна.
Сега е вече есен. Закога?
Не миждаш ли – наблизо е снега.
До теб. До мен. И пътя към вратата
полека-лека ще затрупа той.
И с него – нас. И двамата. До пояс.
Защо едва сега си тук? Защо? Защо?
И да си моя днес, не съм аз твой.
Снегът е мой. И проспата му – моя.
Ах, късно си се сетила. И път
отдавна помежду ни няма.
Кога му беше времето, светът
гореше в зной. Днес иде с бяс снегът.
Преди да ни е скрил той, скриј се...
Късно!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8688>]